

قانون الحاق دولت شاهنشاهی ایران به کنوانسیون مزایا و مصونیت‌های مأموریت‌های مخصوص

- مصوب ۴ اسفند ۱۳۵۳ مجلس شورای ملی و ۱۶ دی ۱۳۵۳ مجلس سنا - این قانون در تاریخ ۱۵ اسفند ۱۳۵۳ به توشیح محمدرضا شاه پهلوی رسید.

ماده واحده - کنوانسیون راجع به مأموریت‌های مخصوص مورخ ۱۶ دسامبر ۱۹۶۹ مشتمل بر یک مقدمه و پنجاه و پنج ماده پروتکل اختیاری مربوط به حل اجباری اختلاف ناشی از تفسیر و اجرای مواد کنوانسیون مشتمل بر یک مقدمه و نه ماده تصویب و اجازه تسلیم اسناد الحاق بدان داده می‌شود.

قانون فوق مشتمل بر یک ماده و متن کنوانسیون و یک پروتکل ضمیمه پس از تصویب مجلس سنا در جلسه روز دوشنبه ۱۰، ۱۶، ۱۳۵۳، در جلسه روز یکشنبه چهارم اسفند ماه یک هزار و سیصد و پنجاه و سه شمسی به تصویب مجلس شورای ملی رسید.

رییس مجلس شورای ملی - عبدالله ریاضی

کنوانسیون درباره مأموریت‌های مخصوص

دول طرف کنوانسیون حاضر

با تذکار این معنی که در مورد مأموریت‌های مخصوص همواره رفتار ویژه‌ای معمول گردیده است.

با معرفت به مقاصد و اصول منشور ملل متحد درباره تساوی مطلق دولتها و حفظ صلح و امنیت بین‌المللی و بسط مناسبات دوستانه و همکاری بین دولتها.

با تذکار این که اهمیت موضوع مأموریت‌های مخصوص طی کنفرانس ملل متحد درباره روابط و مصونیت‌های دیپلماتیک و در قطعنامه شماره ۱ کنفرانس مزبور مصوب دهم آوریل ۱۹۶۱ شناخته شده است.

با توجه به این که کنوانسیون ملل متحد درباره روابط و مصونیت‌های دیپلماتیک "کنوانسیون وین درباره روابط دیپلماتیک" را که از تاریخ هیجدهم آوریل ۱۹۶۱ برای امضاء مفتوح گردیده تصویب نموده است.

با توجه به این که کنفرانس ملل متحد درباره روابط کنسولی "کنوانسیون وین درباره روابط کنسولی" را که از بیست و چهارم آوریل ۱۹۶۳ برای امضاء مفتوح شده مورد تصویب قرار داده است.

با اعتقاد به این که کنوانسیون بین‌المللی درباره مأموریت‌های مخصوص مکمل کنوانسیون‌های دوگانه مذکور در فوق خواهد بود و به بهبود مناسبات دوستانه در میان ملل - بدون توجه به اساس و طرز حکومت و اصول اجتماعی آنها - کمک خواهد کرد.

با تأیید این مطلب که منظور از مزایا و مصونیت‌های مربوط به مأموریت‌های مخصوص منتفع ساختن افراد نیست - بلکه مراد تأمین حسن اجرای وظایف مأموریت‌های مخصوص به عنوان نمایندگان دولتها می‌باشد.

با تصدیق این نکته که در مورد مسایلی که ضمن مقررات این کنوانسیون صریحاً تعیین تکلیف نشده است قواید عرف و عادت حقوق بین‌الملل همچنان حاکم خواهد بود.

نسبت به مواد زیر توافق نمودند:

ماده یک - معافی اصلاحات

از لحاظ کنوانسیون حاضر.

(الف) - اصطلاح "مأموریت مخصوص" می‌شود به یک مأموریت موقت که به نمایندگی از طرف یک دولت با کسب موافقت قبلی دولت دیگر به منظور حل و فصل مسایل معین یا انجام وظایف معین نزد دولت اخیرالذکر اعزام می‌گردد.

(ب) اصطلاح "مأموریت دیپلماتیک دائمی" اطلاق می‌شود به مأموریت دیپلماتیک به مفهومی که در کنوانسیون وین درباره روابط دیپلماتیک تعریف شده است.

(ج) - اصطلاح "پست کنسولی" اطلاق می‌شود به سرکنسولگری کنسولگری کنسولیاری - یا نمایندگی کنسولی.

(د) - اصطلاح "رئیس مأموریت مخصوص" به شخصی اطلاق می‌شود که از طرف دولت فرستنده مأمور انجام وظیفه در این سمت می‌شود.

(ه) - اصطلاح "رئیس نماینده دولت فرستنده در مأموریت مخصوص" به شخصی اطلاق می‌شود که دولت فرستنده این سمت را به او تفویض نموده باشد.

(و) - اصطلاح "اعضاء مأموریت مخصوص" اطلاق می‌شود به رئیس مأموریت مخصوص نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص - و کارکنان مأموریت.

(ز) - اصطلاح "کارمندان مأموریت مخصوص" اطلاق می‌شود به کارمندان دیپلماتیک - کارمندان اداری و فنی - و خدمه مأموریت مخصوص.

(ح) اصطلاح "کارمندان دیپلماتیک" اطلاق می‌شود به کارمندان مأموریت مخصوص که از لحاظ مأموریت مخصوص دارای مقام دیپلماتیک می‌باشند.

(ط) - اصطلاح "کارمندان اداری و فنی" اطلاق می‌شود به کارمندان مأموریت مخصوص که به امور اداری و فنی مأموریت مخصوص اشتغال داشته‌باشند.

(ی) - اصطلاح "خدمه" اطلاق می‌شود به کارکنان مأموریت مخصوص که توسط مأموریت مخصوص به عنوان خدمه منازل یا برای انجام کارهای مشابه استخدام شده باشند.

(ک) - اصطلاح "خدمتکاران شخصی" اطلاق می‌شود به کسانی که منحصراً در خدمت شخصی اعضاء مأموریت مخصوص باشند.

ماده دوم - اعزام مأموریت مخصوص

هر دولتی می‌تواند مأموریت مخصوص نزد دولتی دیگر اعزام دارد مشروط بر آن که قبلاً رضایت دولت اخیرالذکر را از مجرای دیپلماتیک یا از طریق دیگر که مورد توافق و قبول طرفین است جلب کرده باشد.

ماده سوم - وظایف مأموریت مخصوص.

وظایف مأموریت مخصوص با توافق متقابل دولت فرستنده و دولت پذیرنده تعیین خواهد شد.

ماده چهارم - اعزام یک مأموریت مخصوص واحد نزد دو یا چند دولت.

هر دولتی که مایل باشد مأموریت مخصوص واحدی را نزد دو یا چند دولت اعزام دارد باید مراتب را به هنگام جلب رضایت هر یک از دول پذیرنده به آن دول اعلام دارد.

ماده پنجم - اعزام یک مأموریت مخصوص مشترک از طرف دو یا چند دولت.

دو یا چند دولت که مایل باشند یک مأموریت مخصوص مشترک نزد دولت دیگری اعزام دارند باید مراتب را به هنگام جلب رضایت دولت پذیرنده به آن دولت اعلام نمایند.

ماده ششم - اعزام مأموریت‌های مخصوص از طرف دو یا چند دولت به منظور حل و فصل موضوع مورد علاقه مشترک.

دو یا چند دولت می‌توانند با جلب رضایت دولت دیگر طبق مفاد ماده ۲ کنوانسیون حاضر هر کدام یک مأموریت مخصوص را در آن واحد نزد آن دولت اعزام دارند تا متفقاً و با موافقت کلیه دول مزبور موضوعی را که مورد علاقه مشترک کلیه آنها است حل و فصل نمایند .

ماده هفتم - عدم روابط دیپلماتیک یا کنسولی

اعزام یا پذیرش یک مأموریت مخصوص مستلزم وجود روابط دیپلماتیک یا کنسولی نیست.

ماده هشتم - انتصاب اعضای مأموریت مخصوص

دولت فرستنده می‌تواند با رعایت مقررات مواد ۱۰ و ۱۱ و ۱۲ و پس از آن که کلیه اطلاعات لازم درباره عده اعضاء و ترکیب مأموریت مخصوص و بالاخص اسامی و سمت اشخاص مورد نظر خود را در اختیار دولت پذیرنده قرار داد اعضای مأموریت مخصوص را رأساً منصوب نماید. دولت پذیرنده می‌تواند از قبول مأموریت مخصوصی که عده اعضای آن را با توجه به امکانات و اوضاع و احوال خود و احتیاجات مأموریت مخصوص متناسب تشخیص نمی‌دهد امتناع ورزد و نیز می‌تواند بدون ذکر دلیل از قبول شخص معینی به عنوان عضو مأموریت مخصوص خودداری نماید.

ماده نهم - ترکیب مأموریت مخصوص

۱ - مأموریت مخصوص مرکب خواهد بود از یک یا چند نماینده دولت فرستنده که میان آنان دولت فرستنده می‌تواند یکی را به ریاست مأموریت منصوب کند. مأموریت مخصوص می‌تواند همچنین شامل کارمندان دیپلماتیک و کارمندان اداری و فنی و خدمه نیز باشد.

۲ - هرگاه اعضاء مأموریت دیپلماتیک دائمی یا اعضاء پست کنسولی در قلمرو دولت پذیرنده جزو اعضای مأموریت مخصوص باشند علاوه بر مزایا و مصونیت‌هایی که طبق کنوانسیون حاضر به آنها اعطاء می‌شود مزایا و مصونیت‌های ناشی از عضویت خود را در مأموریت دیپلماتیک دائمی یا پست کنسولی حفظ خواهند کرد.

ماده دهم - تابعیت و اعضای مأموریت مخصوص

۱ - نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن علی‌الاصول تابعیت دولت فرستنده را خواهند داشت.

۲ - اتباع دولت پذیرنده را نمی‌توان جز با رضایت این دولت به عضویت مأموریت مخصوص تعیین کرد. دولت پذیرنده می‌تواند در هر موقع رضایت خود را پس به گیرد.

۳ - دولت پذیرنده می‌تواند حق پیش‌بینی شده در بند ۲ این ماده را در مورد اتباع دولت ثالثی که تابعیت دولت فرستنده را نیز دارا نیستند - برای خود محفوظ بدارد.

ماده یازدهم - اعلامیه

۱ - مراتب زیر به وزارت امور خارجه دولت پذیرنده - یا هر یک از سایر دستگاه‌های آن دولت که مقرر شده باشد اعلام خواهد گشت:

الف - ترکیب مأموریت مخصوص و هر گونه تغییراتی که بعداً در آن حاصل شود .

ب - ورود و عزیمت قطعی اعضای مأموریت و خاتمه وظایف آنها در مأموریت.

ج - ورود و عزیمت قطعی هر شخصی که در معیت عضو مأمور باشد.

د - استخدام اشخاص مقیم قلمرو دولت پذیرنده به عنوان اعضای مأموریت یا خدمتکاران شخصی و بر کناری آنها.

ه - انتصاب رییس مأموریت مخصوص یا - در صورتی که مأموریت مخصوص رییس نداشته باشد انتصاب نماینده مذکور در بند ۱ ماده ۱۴ و انتصاب‌جانشین احتمالی آنان.

و - محل اماکن مأموریت مخصوص و اماکن سکونت شخصی که از مصونیت مقرر در مواد ۳۰ و ۳۶ و ۳۹ برخوردار است و نیز هر گونه اطلاعات دیگری که برای تشخیص این اماکن مأموریت و اماکن سکونت شخصی مورد نیاز باشد.

۲ - ورود و عزیمت قطعی باید قبلاً اعلام شود مگر آن که این امر مقدور نباشد .

ماده دوازدهم - اشخاصی که نامطلوب یا غیر قابل قبول اعلام شوند.

۱ - دولت پذیرنده می‌تواند هر آن و بی آن که الزامی به توجیه تصمیم خود داشته باشد به دولت فرستنده اطلاع دهد که هر یک از نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص یا هر یک از کارمندان دیپلماتیک آن "شخص نامطلوب" است و یا آن که هر کارمند دیگر مأموریت قابل قبول نیست. در این صورت دولت فرستنده آن شخص را بر حسب مورد فرا خواهد خواند و یا به خدمت او در مأموریت مخصوص خاتمه خواهد داد. هر شخص رامی‌توان پیش از ورود به سرزمین دولت پذیرنده نامطلوب یا غیر قابل قبول اعلام کرد.

۲ - اگر دولت فرستنده از انجام تعهدات ناشی از بند اول این ماده امتناع ورزد و یا این تعهدات را در ظرف مهلتی معقول انجام ندهد دولت پذیرنده می‌تواند از شناختن شخص مورد بحث به سمت عضو مأموریت مخصوص خودداری کند.

ماده سیزدهم - آغاز وظایف مأموریت مخصوص.

۱ - به محض آن که مأموریت مخصوص با وزارت امور خارجه یا هر یک از دستگاههای دیگر دولت پذیرنده که مورد توافق باشد رسماً ارتباط برقرار نماید وظایف مأموریت آغاز خواهد شد.

۲ - آغاز وظایف مأموریت مخصوص منوط به معرفی آن از طرف مأموریت دیپلماتیک دایمی دولت فرستنده یا تسلیم اعتبارنامه یا اختیاریانه نخواهد بود.

ماده چهاردهم - اجازه اقدام به نام مأموریت مخصوص.

۱ - رییس مأموریت مخصوص یا اگر دولت فرستنده برای مأموریت رییس تعیین نکرده باشد - یکی از نمایندگان دولت فرستنده که از طرف آن دولت معین شده باشد مجاز است به نام مأموریت مخصوص عمل کند و با دولت پذیرنده مکاتبه نماید. دولت پذیرنده مکاتبات مربوط به مأموریت مخصوص را مستقیماً یا از طریق مأموریت دیپلماتیک دایمی برای رییس مأموریت مخصوص یا اگر مأموریت رییس نداشته باشد برای نماینده مذکور در فوق ارسال خواهد داشت.

۲ - با این وصف یک عضو مأموریت مخصوص می‌تواند از طرف دولت فرستنده یا رییس مأموریت مخصوص یا - در صورتی که مأموریت رییس نداشته باشد از طرف نماینده مذکور در بند یک ماده حاضر مجاز گردد که در سمت قائم مقام رییس مأموریت مخصوص یا قائم مقام نماینده مذکور در فوق عمل کند یا اعمال معینی را به نام مأموریت انجام دهد.

ماده پانزدهم - سازمان دولت پذیرنده طرف مراجعه مأموریت مخصوص در امور رسمی.

کلید امور رسمی با دولت پذیرنده که از طرف دولت فرستنده به مأموریت مخصوص محول می‌شود با وزارت امور خارجه دولت پذیرنده یا از طریق آن یا با هر سازمان دیگر از دولت پذیرنده که مورد توافق قرار گیرد انجام خواهد شد.

ماده شانزدهم - مقررات مربوط به حق تقدم.

۱ - هرگاه دو یا چند مأموریت مخصوص در سرزمین دولت پذیرنده یا در سرزمین دولت ثالثی اجتماع کنند حق تقدم میان این مأموریتها هرگاه توافق خاصی در این زمینه وجود نداشته باشد بر حسب ترتیب حروف تهجی اساسی دولتها طبق پروتکل دولتی که مأموریتهای مزبور در سرزمین آن اجتماع می‌کنند تعیین خواهد شد.

۲ - حق تقدم میان دو یا چند مأموریت مخصوص که در مراسم رسمی یا تشریفاتی حضور یا بند تابع پروتکل جاری دولت پذیرنده خواهد بود.

۳ - ترتیب تقدم میان اعضای یک مأموریت مخصوص واحده به ترتیبی خواهد بود که به دولت پذیرنده یا به دولت ثالث که دو یا چند مأموریت مخصوص در سرزمین آن اجتماع می‌کنند اطلاع داده می‌شود.

ماده هفدهم - مقر مأموریت مخصوص.

۱ - مقر مأموریت مخصوص در محلی خواهد بود که مورد توافق دول ذینفع واقع شود.

۲ - هرگاه در این زمینه توافقی به عمل نیامده باشد مقر مأموریت مخصوص در محلی خواهد بود که وزارت امور خارجه دولت پذیرنده در آن قرار داد.

۳ - در صورتی که مأموریت مخصوص وظایف خود را در محل‌های مختلف انجام دهد دول ذینفع می‌توانند توافق کنند که مأموریت مخصوص بیش از یک مقر داشته باشد و از میان این مقرها یکی را به عنوان مقر اصلی انتخاب نمایند.

ماده هیجدهم - اجتماع مأموریت‌های مخصوص در سرزمین یک دولت ثالث.

۱ - مأموریت‌های مخصوص دو یا چند دولت می‌توانند فقط پس از جلب رضایت صریح یک دولت ثالث در سرزمین آن دولت اجتماع کنند. دولت ثالث حق بازگرفتن این رضایت را برای خود محفوظ می‌دارد.

۲ - دولت ثالث می‌تواند هنگام اعلام رضایت خود شرایطی را قید نماید که دول فرستنده ملزم به رعایت آن خواهند بود.

۳ - دولت ثالث در حدودی که هنگام اعلام رضایت خود تعیین می‌نماید حقوق و تعهدات یک دولت پذیرنده را نسبت به دول فرستنده به عهده خواهد گرفت.

ماده نوزدهم - حق استفاده از پرچم و علامت دولت فرستنده توسط مأموریت مخصوص

۱- مأموریت مخصوص حق خواهد داشت پرچم و علامت دولت فرستنده را بر اماکنی که در آن استقرار یافته است و نیز به روی وسایط نقلیه خود - هنگامی که برای امور رسمی مورد استفاده قرار می‌دهد نصب نماید.

۲ - در استفاده از حقی که به موجب ماده حاضر اعطاء می‌گردد - قوانین و مقررات و عرف دولت پذیرنده رعایت می‌شود.

ماده بیستم - خاتمه وظایف مأموریت مخصوص

۱ - وظایف مأموریت مخصوص از جمله در موارد ذیل خاتمه می‌پذیرد:

الف - توافق دولت ذینفع.

ب - اتمام وظایف مأموریت مخصوص.

ج - انقضای مدتی که برای مأموریت مخصوص در نظر گرفته شده است مگر آن که مدت مزبور صریحاً تمدید شده باشد.

د - اعلام دولت فرستنده دایر بر این که آن دولت قصد دارد به کار مأموریت مخصوص خاتمه دهد یا آن را فسخ کند.

ه - اعلام دولت پذیرنده مشعر بر آن که کار مأموریت مخصوص را خاتمه یافته تلقی می‌کند.

۲ - قطع روابط دیپلماتیک یا کنسولی بین دولت فرستنده و دولت پذیرنده به خودی خود موجب خاتمه مأموریت مخصوص موجود به هنگام قطع روابط نمی‌شود.

ماده بیست و یکم - وضع رییس دولت و شخصیت‌های عالی رتبه

۱ - رییس دولت فرستنده در صورتی که ریاست مأموریت مخصوص را عهده‌دار باشد در قلمرو دولت پذیرنده یا در قلمرو دولت ثالث از تسهیلات و مزایا و مصونیت‌هایی برخوردار خواهد بود که طبق حقوق بین‌الملل به رؤسای دول در دیدارهای رسمی اعطاء می‌گردد.

۲ - رییس حکومت و وزیر امور خارجه و سایر شخصیت‌های عالی رتبه. اگر در مأموریت مخصوص دولت فرستنده عضویت داشته باشند. در قلمرو دولت پذیرنده یا ثالث علاوه بر آن چه که موجب این کنوانسیون مقرر گردیده است - از تسهیلات و مزایا و مصونیت‌هایی که طبق حقوق بین‌المللی اعطاء می‌گردد برخوردار خواهند شد.

ماده بیست و دوم - تسهیلات کلی دولت پذیرنده

با توجه به ماهیت و وظایف مأموریت مخصوص. تسهیلات لازم را برای انجام این وظایف. در اختیار مأموریت مخصوص خواهد گذاشت.

ماده بیست و سوم - اماکن و محل‌های سکونت دولت پذیرنده

در صورت تقاضای مأموریت مخصوص - آن را در تهیه اماکن مورد احتیاج و محل اقامت مناسب برای اعضای مأموریت یاری خواهد کرد.

ماده بیست و چهارم - معافیت مالیاتی اماکن مأموریت مخصوص

۱ - دولت فرستنده و اعضای مأموریت مخصوص که به نام مأموریت انجام وظیفه می نمایند تا حدودی که با ماهیت و طول مدت وظایف مأموریت مخصوص وفق دهد از پرداخت هر نوع مالیات و عوارض مملکتی منطقه‌ای یا شهری بابت اماکن مورد اشغال مأموریت مخصوص معاف خواهند بود مگر آن که دریافت این مالیاتها یا عوارض در اداء انجام خدمات خاص باشد.

۲ - در صورتی که طبق قوانین دولت پذیرنده پرداخت این مالیاتها و عوارض به عهده شخصی باشد که با دولت فرستنده یا با هر یک از اعضای مأموریت مخصوص معامله می کند. مالیاتی موضوع این ماده منتفی خواهد بود.

ماده بیست و پنجم - مصونیت اماکن از تعرض

۱ - اماکنی که مأموریت مخصوص طبق مقررات این کنوانسیون در آن مستقر شده است مصونیت دارند. مأمورین دولت پذیرنده جز با رضایت رییس مأموریت مخصوص یا در صورت اقتضا جز با رضایت رییس مأموریت دیپلماتیک دایمی دولت فرستنده نزد دولت پذیرنده حق ورود به این اماکن را نخواهد داشت. در صورت وقوع آتش سوزی یا حوادث ناگوار دیگر که ایمنی عمومی را شدیداً به مخاطره اندازد و فقط در صورتی که جلب رضایت صریح رییس مأموریت مخصوص یا در صورت اقتضا رییس مأموریت دیپلماتیک دایمی مقدر نباشد - می توان این رضایت را کسب شده فرض نمود.

۲ - دولت پذیرنده وظیفه خاص دارد کلیه تدابیر لازم را به منظور این که اماکن مأموریت مخصوص مورد تجاوز و خسارت قرار نگرفته و آرامش و شئون آن متزلزل نگردد - اتخاذ نماید.

۲ - اماکن مأموریت مخصوص و اسباب و اثاثیه و سایر اموالی که در انجام کار مأموریت مخصوص مورد استفاده واقع می شود و وسایط نقلیه مأموریت از تفتیش و مصادره و توقیف و یا اقدامات اجرایی مصون خواهد بود.

ماده بیست و ششم - مصونیت

بایگانی و اسناد بایگانی و اسناد مأموریت مخصوص در هر زمان و در هر مکان از تعرض مصون خواهد بود و بایستی عنداللزوم دارای علایم مریی خارجی مشخص کننده باشد.

ماده بیست و هفتم - آزادی رفت و آمد.

دولت پذیرنده با رعایت قوانین و مقررات خود راجع به مناطقی که ورود به آنها از لحاظ امنیت ملی ممنوع یا تابع مقررات خاصی است - تا حدودی که برای انجام وظایف مأموریت مخصوص لازم باشد - آزادی رفت و آمد و مسافرت کلیه اعضای مأموریت را در سرزمین خود تأمین خواهد کرد.

ماده بیست و هشتم - آزادی ارتباطات.

۱ - دولت پذیرنده آزادی ارتباطات مأموریت مخصوص را برای مقاصد رسمی اجازه داده و حمایت خواهد نمود. مأموریت مخصوص می تواند به منظور برقراری ارتباط با حکومت دولت فرستنده یا مأموریت‌های دیپلماتیک یا پست‌های کنسولی یا سایر مأموریت‌های مخصوص آن دولت یا با بخش‌های خود مأموریت در هر جا که باشد از کلیه وسایل ارتباطی لازم از جمله پیک و پیام‌های رمز و کد استفاده نماید لیکن مأموریت مخصوص فقط با رضایت دولت پذیرنده می تواند اقدام به نصب و استفاده از یک دستگاه فرستنده رادیویی به نماید.

۲ - مکاتبات رسمی مأموریت مخصوص از تعرض مصون است. "مکاتبات رسمی" عبارت است از کلیه مکاتباتی که مربوط به مأموریت مخصوص و وظایف آن می باشد.

۳ - مأموریت مخصوص در صورتی که عملاً ممکن باشد - از وسایل ارتباط منجمله کیسه و پیک مأموریت دیپلماتیک دایمی دولت فرستنده استفاده خواهد کرد

۴ - کیسه مأموریت مخصوص نباید باز یا توقیف شود.

۵ - بسته‌های جزء کیسه مأموریت مخصوص باید دارای علامات خارجی مشهود و مشخص کیفیت آنها بوده - فقط حاوی اسناد یا اشیاء مورد استفاده رسمی مأموریت مخصوص باشد.

۶ - پیک مأموریت مخصوص که باید دارای مدارک رسمی حاکی از سمت وی و تعداد بسته‌های جزء کیسه باشد در انجام وظایف خود حمایت دولت‌پذیرنده برخوردار خواهد بود. شخص پیک مصونیت داشته و به هیچ عنوان بازداشت یا زندانی نخواهد شد.

۷ - دولت فرستنده یا مأموریت مخصوص می‌تواند پیکهای مخصوص برای مأموریت مخصوص منصوب نماید. در این صورت مقررات بند ۶ این ماده و مصونیت‌های مندرج در آن فقط تا زمانی که پیک مزبور کیسه مأموریت مخصوص را به مقصد برساند جاری خواهد بود.

۸ - کیسه مأموریت مخصوص را می‌توان به فرمانده کشتی یا هواپیمای بازرگانی که باید در یک محل ورودی مجاز توقف نماید - سپرد. فرمانده مزبور باید دارای مدرک رسمی حاکی از تعداد بسته‌های جزء کیسه باشد. لکن وی به منزله پیک مأموریت مخصوص نخواهد بود.

مأموریت مخصوص می‌تواند متعاقب ترتیباتی که با مقامات ذیصلاحیت می‌دهد یکی از اعضای خود را برای دریافت مستقیم و آزادانه کیسه از فرمانده کشتی یا هواپیما اعزام دارد.

ماده بیست و نهم - مصونیت شخصی از تعرض.

شخص نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و شخص کارمند دیپلماتیک مصون خواهند بود و نمی‌توان آنها را به هیچ وجه عنوان مورد توقیف یا بازداشت قرار داد. دولت پذیرنده با ایشان رفتار محترمانه‌ای که در شأن آنها است خواهد داشت و کلیه اقدامات لازم را برای ممانعت از وارد آمدن لطمه به شخص و آزادی و حیثیت آنها اتخاذ خواهد کرد.

ماده سی ام - مصونیت محل سکونت شخصی.

۱ - محل سکونت شخصی نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن مانند اماکن مأموریت مخصوص مصون و مورد حمایت خواهد بود.

۲ - اسناد و مکاتبات و همچنین با رعایت بند ۴ ماده ۳۱ اموال آنها مصون خواهد بود.

ماده سی و یکم - مصونیت قضایی.

۱ - نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن از مصونیت تعقیب جزایی دولت پذیرنده برخوردار می‌باشند.

۲ - اشخاص مزبور - همچنین از مصونیت دعاوی مدنی و اداری دولت پذیرنده بهره‌مند خواهند بود مگر در موارد زیر:

الف - دعوی راجع به مال غیر منقول خصوصی واقع در سرزمین دولت پذیرنده مگر آن که شخص ذینفع مال را به نمایندگی دولت فرستنده و برای مقاصد مأموریت مخصوص در تصرف داشته باشد.

ب - دعوی راجع به ماترکی که شخص ذینفع به طور خصوصی و نه به نام دولت فرستنده در مورد آن به عنوان وصی و امین ترکه و وراثت یا موصی‌له عمل می‌کند.

ج - دعوی راجع به فعالیت‌های حرفه‌ای یا تجاری از هر نوع که شخص ذینفع در قلمرو دولت پذیرنده و خارج از وظایف رسمی خود به آن اشتغال ورزد.

د - دعوی درباره جبران خسارات ناشی از تصادف وسیله نقلیه که خارج از وظایف رسمی شخص ذینفع مورد استفاده واقع شود.

۳ - نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن مجبور به ادای شهادت نیستند.

۴ - علیه هیچ یک از نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص با هیچ یک از کارمندان دیپلماتیک آن مبادرت به هیچ گونه عملیات اجرایی نخواهد شد جز در موارد مذکور در بندهای فرعی الف - ب - ج - د - بند ۲ این ماده و مشروط بر آن که این عملیات اجرایی به مصونیت اشخاص مزبور یا محل سکونت آنان لطمه وارد نسازد.

۵ - مصونیت قضایی نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن - ایشان را از تعقیب قضایی دولت فرستنده معاف نخواهد ساخت.

ماده سی و دو - معافیت از مقررات مربوط به بیمه‌های اجتماعی

۱ - نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن با رعایت مفاد بند ۳ این ماده در مورد خدمات انجام شده برای دولت فرستنده از مقررات بیمه‌های اجتماعی که ممکن است در قلمرو پذیرنده لازم‌الاجراء باشد معاف خواهند بود.

۲ - معافیت مقرر در بند یک این ماده شامل اشخاصی که منحصراً در استخدام شخصی یکی از نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص یا یکی از کارمندان دیپلماتیک آن باشند نیز خواهد بود مشروط بر این که این اشخاص:

الف - از اتباع دولت پذیرنده نبوده یا در قلمرو آن دولت اقامت دائم نداشته باشد .

ب - مقررات بیمه‌های اجتماعی دولت فرستنده یا دولت ثالث در مورد آنان اعمال گردد.

۳ - نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن باید در مورد اشخاصی که در خدمت آنها هستند و مشمول معافیت مقرر در بند ۲ این ماده نمی‌باشند - تکالیف ناشی از مقررات بیمه‌های اجتماعی دولت پذیرنده را که به کارفرما تحمیل می‌شود - رعایت نمایند.

۴ - معافیت مذکور در بندهای ۱ و ۲ این ماده مانع قبول به اختیار و استفاده از بیمه‌های اجتماعی دولت پذیرنده تا حدودی که مورد قبول این دولت باشد نخواهد بود.

۵ - مقررات این ماده محل موافقتنامه‌های دو جانبه یا چند جانبه‌ای که قبلاً راجع به بیمه‌های اجتماعی منعقد گردیده نبوده و مانع از انعقاد چنین موافقتنامه‌هایی در آینده نخواهد بود.

ماده سی و سوم - معافیت از عوارض و مالیاتها

نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن از پرداخت کلیه عوارض و مالیاتهای شخصی یا مالی یا مملکتی یا منطقه‌ای یا شهری جز در موارد زیر معاف خواهند بود:

الف - مالیاتهای غیر مستقیمی که معمولاً جز و قیمت کالاها یا خدمات محسوب می‌شود.

ب - عوارض و مالیاتهای مربوط به اموال غیر منقول خصوصی واقع در سرزمین دولت پذیرنده مگر این که شخص مربوط آن اموال را به نمایندگی دولت فرستنده برای مقاصد مأموریت مخصوص در تصرف داشته باشد.

ج - مالیات بر ارث که از طرف دولت پذیرنده دریافت می‌گردد با رعایت مقررات ماده ۴۴.

د - عوارض و مالیات مأخوذ از درآمدهای شخصی حاصل در قلمرو دولت پذیرنده و مالیات بر سرمایه‌های به کار افتاده در مؤسسات تجارتي واقع در قلمرو دولت پذیرنده.

ه - مالیات و عوارضی که در قبال انجام خدمات وصول می‌شود.

و - هزینه‌های ثبت دادرسی و رهن و تمبر با رعایت مقررات ماده ۲۴

ماده سی و چهارم - معافیت از خدمات شخصی

دولت پذیرنده نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن را از انجام کلیه خدمات شخصی و خدمات عمومی به هر صورت و شکل و الزامات نظامی از قبیل مصادره و بیگاری و اسکان افراد نظامی معاف خواهد داشت.

ماده سی و پنجم - معافیت گمرکی

۱ - دولت پذیرنده در حدود قوانین و مقرراتی که ممکن است وضع نماید و ورود اشیاء زیر را با معافیت کلیه حقوق گمرکی و عوارض و هزینه‌های فرعی جز مخارج انبارداری و باربری و هزینه‌های ناشی از خدمات مشابه - اجازه خواهد داد.

الف - اشیاء مورد استفاده رسمی مأموریت مخصوص.

ب - اشیاء مورد استفاده شخصی نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن.

۲ - اثاثه شخصی نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن از بازرسی معاف خواهد بود مگر این که دلایل جدی دال بر وجود اشیایی در آن مشمول معافیت‌های مذکور در بند یک این ماده نیست و در دست بوده و یا ورود و صدور آن اشیاء به موجب قوانین و مقررات قرنطینه دولت پذیرنده ممنوع باشد. در این قبیل موارد بازرسی جز در حضور شخص ذینفع یا نماینده مجاز او صورت نخواهد گرفت.

ماده سی و ششم - کارمندان اداری و فنی.

کارمندان اداری و فنی مأموریت مخصوص از مزایا و مصونیت‌های مندرج در موارد ۲۹ تا ۳۴ بهره‌مند خواهند بود ولی مصونیت از صلاحیت قضایی دولت پذیرنده در امور مدنی و اداری موضوع بند ۲ ماده ۳۱ شامل اعمال خارج از وظایف آنها نخواهد شد. اشخاص مذکور همچنین از مزایای مندرج در بند ۱ ماده ۳۵ در مورد اشیایی که به هنگام ورود اولیه خود به سرزمین دولت پذیرنده وارد می‌کنند استفاده خواهند نمود.

ماده سی و هفتم - خدمه

خدمه مأموریت مخصوص نسبت به اعمال ناشی از انجام وظایف خود از صلاحیت قضایی دولت پذیرنده مصون خواهند بود و از معافیت از پرداخت مالیات و عوارض بابت مزدی که در قبال خدمات خود دریافت می‌دارند و همچنین از معافیت از مقررات بیمه‌های اجتماعی مقرر در ماده ۳۲ بهره‌مند خواهند بود.

ماده سی و هشتم - خدمتکاران شخصی

خدمتکاران شخصی اعضای مأموریت مخصوص از پرداخت مالیات و عوارض بابت حقوقی که در قبال انجام وظیفه دریافت می‌دارند معاف خواهند بود.

در کلیه موارد دیگر - استفاده آنان از مزایا و مصونیت‌ها فقط در حدودی است که مورد قبول دولت پذیرنده باشد. معذالک دولت پذیرنده نباید حق حاکمیت خود را در مورد این اشخاص طوری اعمال نماید که به نحو بی‌تناسبی مانع انجام وظایف مأموریت مخصوص گردد.

ماده سی و نهم - اعضای خانواده

۱ - اعضای خانواده‌های نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن در صورتی که همراه این اعضای مأموریت مخصوص باشند از مزایا و مصونیت‌های مصرح در مواد ۲۹ تا ۳۵ بهره‌مند خواهند بود مشروط بر این که از اتباع دولت پذیرنده نبوده و یا در قلمرو آن دولت اقامت دائم نداشته باشند.

۲ - اعضای خانواده‌های کارمندان اداری و فنی و مأموریت مخصوص در صورتی که همراه این اعضای مأموریت مخصوص باشند از مزایا و مصونیت‌های مصرح در ماده ۳۶ برخوردار خواهند بود مشروط بر این که تبعه دولت پذیرنده یا مقیم دائم در قلمرو آن دولت نباشند.

ماده چهارم - اتباع دولت پذیرنده و اشخاصی که در قلمرو آن دولت اقامت دائم دارند.

۱ - نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن تبعه دولت پذیرنده یا مقیم دائم در قلمرو آن دولت باشند. فقط نسبت به اعمال رسمی که در اجرای وظایف خود انجام می‌دهند از مصونیت قضایی و مصونیت از تعرض بهره‌مند خواهند گردید مگر آن که دولت پذیرنده مزایا و مصونیت‌های بیشتری به آنها اعطاء نماید.

۲ - سایر اعضای مأموریت مخصوص و خدمتکاران شخصی که تبعه دولت پذیرنده یا مقیم داریم در قلمرو آن دولت باشند - از مزایا و مصونیتها فقط تاحدودی که دولت پذیرنده به آنها اعطاء می نماید - برخوردار خواهند شد.

معدالک دولت پذیرنده باید صلاحیت قضایی خود را در مورد این اشخاص به نحوی اعمال نماید که زیاده از حد مانع انجام وظایف مأموریت مخصوص نگردد.

ماده چهل و یکم - سلب مصونیت.

۱ - دولت فرستنده می تواند مصونیت قضایی نمایندگان خود در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن و سایر اشخاصی را که به موجب مواد ۳۶ تا ۴۰ از مصونیت برخوردار می گردند - سلب نماید.

۲ - سلب مصونیت باید همیشه صریح باشد.

۳ - هرگاه یکی از اشخاص مذکور در بند ۱ این ماده اقامه دعوی نماید نمی تواند در مورد هر گونه دعوی متقابل که مستقیماً به دعوی اصلی مربوط است به مصونیت قضایی استناد نماید.

۴ - سلب مصونیت قضایی به منظور دادرسی حقوقی با اداره در حکم سلب مصونیت از اقدامات اجرایی ناشی از حکم دادگاه نخواهد بود. در مورد این گونه اقدامات اجرایی سلب مصونیت باید جداگانه صورت گیرد.

ماده چهل دوم - عبور از سرزمین دولت ثالث

۱ - اگر یکی از نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص یا یکی از کارمندان دیپلماتیک آن برای عزیمت جهت تصدی پست خود یا در راه مراجعت به قلمرو دولت فرستنده از سرزمین دولت ثالثی عبور نماید یا در آن سرزمین باشد.

دولت ثالث مصونیت از تعرض و هر گونه مصونیت دیگری را که برای تأمین عبور مراجعت او ضروری است - به او اعطاء خواهد نمود. همچنین مقررات از طرف دولت ثالث در مورد اعضای خانواده او که از مزایا و مصونیتها بهره مند و به عنوان همراه شخص مذکور در بند حاضر چه در معیت او و چه جداگانه برای پیوستن به او یا مراجعت به وطن مسافرت می نمایند - اعمال خواهد شد.

۲ - دول ثالث نباید در شرایط مشابه آن چه در بند اول این ماده مقرر است عبور کارمندان اداری و فنی یا خدمه مأموریت مخصوص یا اعضای خانواده آنها را سرزمین خود دچار اشکال سازند.

۳ - دولتهای ثالث نسبت به مکاتبات و سایر ارتباطات رسمی منجمله پیامهای "کد" یا رمز که از خاک آنها می گذرد همان آزادی و حمایتی را اعطاء خواهند کرد که دولت پذیرنده به موجب کنوانسیون حاضر ملزم به رعایت آن می باشد.

دولتهای ثالث با رعایت مفاد بند ۴ این ماده نسبت به پیکها و کیسه های عبوری مأموریت مخصوص همان مصونیت از تعرض و حمایتی را که دولت پذیرنده به موجب کنوانسیون حاضر ملزم به رعایت آن است - اعطاء خواهند کرد.

۴ - دولت ثالث موقعی ملزم به رعایت تعهدات خود در مورد اشخاص مذکور در بندهای ۱ و ۲ و ۳ این ماده می باشد که قبلاً از طریق درخواست روادید یا اطلاعیه از عبور این اشخاص به عنوان اعضای مأموریت مخصوص یا اعضاء خانواده آنها یا پیکها مطلع گردیده و نسبت به آن اعتراضی ننموده باشد.

۵ - تکالیف دولتهای ثالث ناشی از بندهای ۱ و ۲ و ۳ این ماده همچنین نسبت به اشخاص مذکور در این بندها و وسایل ارتباطی رسمی و کیسه های مأموریت مخصوص - هنگامی که استفاده از سرزمین دولت ثالث به علت " فورس ماژور " باشد مجری خواهد بود.

ماده چهل و سوم - طول مدت استفاده از مزایا و مصونیتها

۱ - هر عضو مأموریت مخصوص به مجرد ورود به سرزمین دولت پذیرنده جهت تصدی وظایف خود در مأموریت مخصوص یا اگر قبلاً در سرزمین آن دولت باشد از لحظه ای که انتصاب او به وزارت امور خارجه دولت پذیرنده یا به سازمان دیگری که مورد توافق قرار گرفته باشد اعلام می شود از مزایا و مصونیتهایی که ذیحق است برخوردار خواهد شد.

۲- وقتی که وظایف عضو مأموریت مخصوص پایان می‌یابد مزایا و مصونیت‌های او معمولاً از لحظه‌ای که سرزمین دولت پذیرنده را ترک می‌نماید - یا پس انقضای مهلت مناسبی که بدین منظور به او داده شده است قطع می‌شود ولی این مزایا و مصونیت‌ها حتی در صورت وجود منازعات مسلحانه تا این مواعید ادامه خواهد یافت. معهداً در مورد اعمالی که عضو مزبور در اجرای وظایف خود انجام می‌دهد مصونیت کماکان ادامه می‌یابد.

۳- در صورت فوت یکی از اعضای مأموریت مخصوص - اعضای خانواده او از مزایا و مصونیت‌هایی که به آنها اعطاء شده است تا انقضای مهلت مناسب برای ترک سرزمین دولت پذیرنده - استفاده خواهند کرد.

ماده چهل و چهارم - ماترک عضو مأموریت مخصوص یا عضو خانواده او:

۱- در صورت فوت یک عضو مأموریت مخصوص یا عضوی از خانواده او که در معیت او است هرگاه متوفی تبعه دولت پذیرنده یا مقیم دایم در قلمرو آن دولت نباشد - دولت پذیرنده خروج اموال منقول متوفی را اجازه می‌دهد به استثنای اموالی که در آن کشور تحصیل شده و در موقع فوت ممنوع‌الصدور باشد.

۲- از اموال منقولی که وجود آن در قلمرو دولت پذیرنده صرفاً به علت حضور شخص متوفی در آنجا به عنوان عضو مأموریت مخصوص یا فردی از خانواده عضو مأموریت بوده - مالیات بر ارث اخذ نخواهد شد.

ماده چهل و پنجم - تسهیلات برای ترک سرزمین دولت و خارج کردن اسناد و بایگانی مأموریت مخصوص از سرزمین آن دولت

۱- دولت پذیرنده وظیفه دارد حتی در صورت وجود منازعات مسلحانه تسهیلات لازم را فراهم آورد تا اشخاص بهره‌مند از مزایا و مصونیت‌ها به جزاتباع خود و نیز افراد خانواده‌های آنها بدون توجه به تابعیت آنان بتوانند در اولین فرصت سرزمین آن دولت را ترک نمایند.

دولت مزبور به خصوص باید در صورت احتیاج وسایل نقلیه لازم را برای خود و اموالشان در اختیار آنها بگذارد.

۲- دولت پذیرنده باید تسهیلاتی به منظور خارج نمودن اسناد و بایگانی مأموریت مخصوص از سرزمین خود - برای دولت فرستنده قایل شود.

ماده چهل و ششم - نتایج مترتب بر خاتمه وظایف مأموریت مخصوص

۱- هنگامی که وظایف مأموریت مخصوص به پایان می‌رسد دولت پذیرنده باید اماکن مأموریت مخصوص را مادام که اختصاص به آن دارد همچنین اموال و اسناد و بایگانی مأموریت مخصوص را محترم شمرده و حمایت نماید. دولت فرستنده باید اموال و اسناد و بایگانی خود را در ظرف مهلت مناسبی خارج نماید.

۲- در صورت وجود نداشتن یا قطع مناسبات دیپلماتیک یا کنسولی بین دولت فرستنده و دولت پذیرنده و در صورتی که وظایف مأموریت مخصوص به پایان رسیده باشد دولت فرستنده می‌تواند حتی در صورت وجود منازعات مسلحانه نگهداری اموال و اسناد و بایگانی مأموریت مخصوص را به دولت ثالثی که مورد قبول دولت پذیرنده باشد - به سپارد.

ماده چهل و هفتم - احترام به قوانین و مقررات دولت پذیرنده و استفاده از اماکن مأموریت مخصوص

۱- کلیه اشخاصی که از مزایا و مصونیت‌های مقرر در کنوانسیون حاضر بهره‌مند می‌باشند - بدون آن که به مزایا و مصونیت‌های آنان لطمه‌ای وارد آید مکلفند قوانین و مقررات دولت پذیرنده را محترم شمرده و از مداخله در امور داخلی آن دولت خودداری نمایند.

۲- اماکن مأموریت مخصوص نباید به نحوی مورد استفاده قرار گیرد که با وظایف مأموریت مخصوص که طبق کنوانسیون حاضر یا سایر قواعد حقوق بین‌المللی کلی یا موافقتنامه‌های خاص لازم‌الاجرا بین دولت فرستنده و دولت پذیرنده معین شده - مغایرت داشته باشد.

ماده چهل و هشتم - فعالیت حرفه‌ای یا تجاری.

نمایندگان دولت فرستنده در مأموریت مخصوص و کارمندان دیپلماتیک آن نباید در قلمرو دولت پذیرنده مبادرت به فعالیت حرفه‌ای یا تجاری به قصدانتفاع شخصی به نمایندند.

ماده چهل و نهم - عدم تبعیض.

۱ - در اجرای مقررات کنوانسیون حاضر تبعیضی بین دولتها اعمال نخواهد شد ۲ - معهدا موارد زیر تبعیض تلقی نخواهد شد.

الف - این که دولت پذیرنده یکی از مقررات کنوانسیون حاضر را به علت آن که در خاک دولت فرستنده نسبت به مأموریت‌های مخصوص او در این مورد محدودیت قایل شده‌اند - به طور محدود اجرا کند.

ب - این که دولتها طبق عرف یا از طریق توافق - حدود تسهیلات و مزایا و مصونیت‌های مأموریت‌های مخصوص خود را تغییر دهند - ولو در مورد چنین تغییری بای دولتهای دیگر توافق به عمل نیامده باشد - مشروط بر این که با هدف و منظور کنوانسیون حاضر مغایر نباشد و مانع از استیفای حقوق دولتهای ثالث یا انجام تعهدات آنها نگردد.

ماده پنجاهم - امضاء

کنوانسیون حاضر برای امضاء کلیه دول عضو سازمان ملل متحد یا یک سازمان تخصصی یا آژانس بین‌المللی انرژی اتمی یا هر دولتی که طرف‌اساسنامه دیوان بین‌المللی دادگستری است و هر دولت دیگری که از طرف مجمع عمومی سازمان ملل متحد برای الحاق به کنوانسیون حاضر دعوت‌شود تا تاریخ ۳۱ دسامبر ۱۹۷۰ در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک مفتوح خواهد بود.

ماده پنجاه و یکم - تصویب

این کنوانسیون به تصویب خواهد رسید و اسناد تصویب آن به دبیر کل سازمان ملل متحد تسلیم خواهد شد.

ماده پنجاه دوم - الحاق

کنوانسیون حاضر برای الحاق هر دولتی که جزء یکی از طبقات مذکور در ماده ۵۰ می‌باشد مفتوح خواهد بود. اسناد الحاق به دبیر کل سازمان ملل متحد تسلیم خواهد شد.

ماده پنجاه و سوم - لازم‌الاجراء شدن

۱ - کنوانسیون حاضر سی روز پس از تاریخ تسلیم و بیست و دومین سند تصویب یا الحاق به دبیر کل سازمان ملل متحد لازم‌الاجراء خواهد شد.

۲ - کنوانسیون حاضر در مورد هر یک از دولی که پس از تسلیم بیست و دومین سند تصویب یا الحاق آن را تصویب می‌نمایند یا بدان ملحق می‌شوند سی روز پس از تاریخ تسلیم سند تصویب یا الحاق آن دولت لازم‌الاجراء خواهد شد.

ماده پنجاه و چهارم - اعلامیه‌های مقام نگهدارنده

دبیر کل سازمان ملل متحد مراتب زیر را به کلیه دولی که جزء یکی از طبقات مذکور در ماده ۵۰ باشند اطلاع خواهد داد:

الف - امضای کنوانسیون حاضر از طرف دولتها و تسلیم اسناد تصویب یا الحاق طبق مواد ۵۰ و ۵۱ و ۵۲.

ب - تاریخی که کنوانسیون حاضر طبق ماده ۵۳ لازم‌الاجراء خواهد گردید.

ماده پنجاه و پنجم - متون معتبر

نسخه اصلی کنوانسیون حاضر که متون چینی - انگلیسی - فرانسه - روسی و اسپانیایی آن متساویاً معتبر است به دبیر کل سازمان ملل متحد تسلیم خواهد شد.

دبیر کل رونوشت‌های گواهی شده و مطابق با اصل آن را برای تمام دول مشمول یکی از طبقات مذکور در ماده ۵۰ ارسال خواهد داشت.

بنا به مراتب امضاءکنندگان زیر که از طرف دول متبوع خود دارای اختیارات لازم می‌باشند کنوانسیون حاضر را که در تاریخ ۱۶ دسامبر ۱۹۶۹ برای امضاء در نیویورک مفتوح گردیده امضاء نمودند.

کنوانسیون فوق مشتمل بر یک مقدمه و پنجاه و پنج ماده منضم به قانون الحاق دولت شاهنشاهی ایران به کنوانسیون مزایا و مصونیت‌های مأموریت‌های مخصوص می‌باشد

رئیس مجلس شورای ملی - عبدالله ریاضی

پروتکل اختیاری مربوط به حل اجباری اختلافات

دول طرف این پروتکل و کنوانسیون مربوط به مأموریت‌های مخصوص که از این پس "کنوانسیون" نامیده می‌شود و در تاریخ ۸ دسامبر ۱۹۶۹ به تصویب مجمع عمومی سازمان ملل متحد رسیده است.

با اظهار تمایل به توسل به قضاوت اجباری دیوان بین‌المللی دادگستری تا آنجا که به آنها مربوط است برای حل کلیه اختلافات ناشی از تفسیر یا اجرای کنوانسیون مگر آن که در مهلت معقول راه حل دیگری مورد توافق مشترک قرار گرفته باشد نسبت به مقررات زیر توافق نمودند:

ماده یکم -

اختلافات ناشی از تفسیر یا اجرای "کنوانسیون" در صلاحیت اجباری دیوان بین‌المللی دادگستری می‌باشد - هر دولت طرف اختلاف و امضاءکننده این پروتکل می‌تواند به وسیله دادخواست کتبی اختلافات را در دیوان طرح نماید.

ماده دوم -

طرفین می‌توانند ظرف مدت دو ماه بعد از اعلام وجود اختلاف به یکدیگر با توافق مشترک به جای دیوان بین‌المللی دادگستری موضوع را به یک محکمه داوری ارجاع نمایند.

در خاتمه این مهلت هر یک از طرفین می‌توانند اختلافات را ضمن یک دادخواست کتبی در دیوان طرح کنند.

ماده سوم -

۱ - طرفین همچنین می‌توانند در عرض همان دو ماه مهلت مشترکاً توافق کنند که قبل از رجوع به دیوان بین‌المللی دادگستری متوسل به‌سازش گردند.

۲ - کمیسیون سازش تا پنج ماه پس از تاریخ تشکیل باید توصیه‌های خود را تسلیم نماید. اگر توصیه‌های مزبور در عرض دو ماه از تاریخ اعلام موردقبول طرفین اختلاف قرار نگیرند هر یک از طرفین می‌توانند موضوع اختلاف را ضمن تسلیم دادخواست کتبی در دیوان طرح نمایند.

ماده چهارم -

پروتکل حاضر برای امضاء کلیه دولت‌های طرف "کنوانسیون" تا تاریخ ۳۱ دسامبر ۱۹۷۰ در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک مفتوح خواهد بود.

ماده پنجم -

پروتکل حاضر به تصویب خواهد رسید و اسناد تصویب دبیر کل سازمان ملل متحد تسلیم خواهد شد.

ماده ششم -

پروتکل حاضر برای الحاق کلیه دولت‌هایی که به "کنوانسیون" پیوستند مفتوح خواهد بود. اسناد الحاق به دبیر کل سازمان ملل متحد تسلیم خواهد شد.

ماده هفتم -

۱ - پروتکل حاضر از روزی که کنوانسیون لازم‌الاجرا می‌شود یا سی روز پس از تسلیم دومین سند تصویب یا الحاق به پروتکل به دبیر کل سازمان ملل متحد هر کدام مؤخر باشد لازم‌الاجرا خواهد بود.

۲- برای دولتی که این پروتکل را بعد از لازم‌الاجراء شدن طبق بند یک این ماده تصویب نماید یا به آن ملحق شود پروتکل سی روز پس از تاریخ تسلیم‌سند تصویب یا الحاق لازم‌الاجراء می‌شود.

ماده هشتم -

دبیر کل سازمان ملل متحد مراتب زیر را به اطلاع دولتهایی که ممکن است به "کنوانسیون" بپیوندند - خواهد رسانید"

الف - امضاء پروتکل حاضر از طرف دول و تسلیم اسناد تصویب یا الحاق بر طبق مواد ۴ و ۵ و ۶.

ب - تاریخی که پروتکل حاضر طبق ماده ۷ لازم‌الاجراء می‌شود.

ماده نهم -

نسخه اصلی پروتکل حاضر که متون چینی - انگلیسی - فرانسه - روسی و اسپانیایی آن متساویاً معتبر می باشد به دبیر کل سازمان ملل متحد سپرده خواهد شد و دبیر کل رونوشت‌های مطابق با اصل و گواهی شده‌ای برای کلیه دولتهای مذکور در ماده ۴ خواهد فرستاد.

بنا به مراتب امضاءکنندگان زیر که از طرف دولتهای متبوع خود دارای اختیارات لازم می‌باشند، پروتکل حاضر را که در تاریخ ۱۶ دسامبر ۱۹۶۹ برای امضاء در نیویورک مفتوح گردیده است - امضا نمودند.

پروتکل فوق مشتمل بر یک مقدمه و نه ماده منضم به قانون الحاق دولت شاهنشاهی ایران به کنوانسیون مزایا و مصونیت‌های مأموریت‌های مخصوص می‌باشد.

رییس مجلس شورای ملی - عبدالله ریاضی